

„Ma piddin sedda teadma; nüüd wöin ma teile selget wästust anda: Se assi, mis teie sovite ei voi sündida.”

„Alga Anna”, ütles Kasik, „mis sa sepärast mille ni walju wästuse annud? Kas se on siis suur üllekokkus, kui legi igapääw juggu joob? Egga ma ennast ei jo täis!”

„Selle ülle tahhan ma teile warsi selsetust anda”, ütles Anna.

„Teie tundsite minu iissa ja tunrete ka mind lapsepöhlvest, et meie seltsis ollemine üleskädwandud. Ma ollen teile saggedašt sedda hääda eerdanud, kui palju emma ja minua iissa läbbi sainete kannata da, kui ta joobnud koju tulli. Selle aja sees, mis teie ärra ellsite, surri ta ärra — ni kui inuimesed ülterwad, et ta olli jomisest rünnikalaks jäänud. Ta kahhetses sedda kül surma wodi peal ja passus emmalt köik andeks ja waudus wina ärra, mis tedda nönda olli riskunud, agga se olli ommeti köik hilja. Sel ajal wötsin ma findlat nönu mitte nisuuguse mehhese minna, kes selle pörgu märja föbber on. Sepärast ütlen teile otsekohhe, eht mo jüddha kül raske on: meie kahhekesti ei sunni mitte teine teisele.”

„Alga, Anna, sa oled ommeti liig walli”, kootis Kasik, „minnu ja jediku wahhel on ommeti suur wahhe. Tulle mulle, sa oled mulle jo wägga armas.”

Selle peale ütles emma: „Armas Kasik, nönda räkis esjotša fa minnu mees. Teie tõutus wöib kül kohtlane ella, agga wina läbbi wöib fa pimmedus wöimust sada, et sedda kurja armastate, mis teie nüüd veel kardate. Sepärast ei tahha ma emma tütrele mitte nönu anda.”

„Kas siis fest ašjast, mo armastat lotusest, ei pea wissijt middagi tullema?” ütles noormees kurbdusega. Ta pöras ennast Anna pole nende sõnadega: „Alga kui ma Anna meleheaks wina mahhajättan ja lubban kindla tõutusega, mitte tilkagi juu, kas teie siis mulle „jah” ütlesite? — Anna, ärra ütle mulle mitte „ei”, ma tahhan köik tehha, mis agga ial jo mele järrel näään ollewad.”

Anna watas küssiwa näuga emma silmi, siis ütles: „Teie tahhaksite siis minu meleheaks sedda köik tõutada?”

„Jah Anna kõigest süddamest”, wästab Kasik, „ja pead näggema, et ma sõnua pean!”

Tüdruk wivitas veel piisut, siis andis ta emma kossijale kät ja ütles: „Neh, ma tahhan sedda so trunsega ja Jumala abbi peale lodes julgeda, ja lubban ennast sinnule. Enne olli mo kohhus walli olla, fest abbiellu on Jumala pühha seadus ja peab selge ja kindla pöhja peale rajatud ollema.”